

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ulem: Jeg tillader mig at foreslå Lovforslaget henvist til Vønningsudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 241 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

N. Nielsen: Det er kun en ganske enkelt Side af det foreliggende Lovforslag, hvorom jeg ønskede at gøre et Par Bemærkninger. I Bemærkningerne til Forslaget, saaledes som det forelæa i Landstinget, antydedes det straks i Begyndelsen, at dette Lovforslag var fremkommet for at raade Bod paa de Banskkeligheder, som opstaa, naar fattige trængende skulle jendes fra et Land til et andet, særlig til Sverige herfra og omvendt. Jeg har derfor ønsket ved denne første Behandling, da ingen anden har ønsket Ordet, at Forslaget dog ikke skulde gaa hen, uden at der blev gjort opmærksom paa dette Forhold, for at man kunde saa Oplysninger, for saa vidt saadanne haves, eller at det kommende Udvalg kunde staa saadanne Oplysninger til Beje om, hvilken Indflydelse det i Fremtiden vil have, hvis Lovforslaget, som det foreligger, bliver ophejet til Lov, navnlig paa de kommunale Fattighylder. Der er ingen Tvivl om, at Forholdene med Hensyn til Hjemsendelse ville blive helt anderledes, end de nu ere, og da Fattighylden hviler paa Kommunerne, kan dette jo saa en meget væsentlig Betydning for dem. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvorvidt man har Oplysninger i saa Henseende, og for saa vidt de findes, om man da ikke kunde saa dem til Brug ved Lovforslagets senere Behandling; for saa vidt de ikke findes, henstiller jeg til

Udvalget at søge at saa de fornødne Oplysninger i saa Henseende.

Indenrigsministeren (Hørring): Hvad det Spørgsmaal angaar, det ærede Medlem rettede til mig, skal jeg udtale, at saaledes som vore Regler have været hidtil med Hensyn til Indfødsret, have vi været ret uheldigt stillede lige over for Hjemsendelsesspørgsmaalet, idet Forholdet jo der er dette, at Indfødsretten egentlig aldrig fortabes. Folk kunne vandre ud og bosætte sig paa fremmede Steder, kunne endog saa, om det skal være, erhverve Statsborgerret paa fremmede Steder og alligevel blive ved at staa som danske indfødte. De Fordringer, der fremkomme fra fremmede Lande om at modtage vore tidligere Undersatter, have vi derfor haft vanskeligt ved at imødegaa, netop fordi man i Udlandet har henvist til, at vedkommende jo har bevaret sin Indfødsret. De Forandringer, der nu ere stete, ere tilskyndende meget indgribende, men i Virkeligheden ville de ikke blive saa store, bortset fra to Bestemmelser. Den ene er den, at naar nogen erhverver Statsborgerret i et fremmed Land, mister han sin danske Indfødsret, og den anden er den, at naar en dansk Kvinde gifter sig med en fremmed, saar hun Mandens Nationalitet og mister dermed sin danske Indfødsret. Jeg kan ikke se rettere, end at netop disse to Bestemmelser ville have den Virkning, at vi for Fremtiden kunne undgaa at modtage en Del trængende, der tidligere kunde kræves hjemsendte. Hvad de øvrige Bestemmelser angaar, tror jeg ikke, at de ville fremtvinge nogen stor Realitetsforstel med Hensyn til vor Stilling i saa Henseende. Det kan vanskeligt oplyses med Tal, fordi det meget afhænger af, hvorledes de Danske, der udvandre, stille sig, hvor de komme hen. Der er jo givet Regler for, hvorledes de kunne bevare deres danske Indfødsret, navnlig derigennem, at de ikke erhverve Statsborgerret i det fremmede Land, og at de afgive Erklæring om, at de ville bevare deres Indfødsret. Men paa den anden Side have vi Erfaringer nok for, at dette ingenlunde er Reglen. Reglen er, at vedkommende vil slutte sig til det Land, hvor han har bosat sig og boet i længere Tid, og erhverve Statsborgerret der. Gør han det, vil han ifølge de ny Regler være ganske løst fra sin Forbindelse med Danmark.

N. Nielsen: Jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at han føler sig ganske tryk paa, at der ikke vil ste nogen væsentlig Forandring i den omhandlede Henseende, og det kan maaste ogsaa være ganske